

Sygn. akt II AKa 150/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący:	SSA Paweł Misiak
Sędziowie:	SA Jacek Błaszczyk (spr.) SA Izabela Dercz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Łukasz Szymczyk

przy udziale K. G., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2013 r.

sprawy

1. **P. B.**

oskarżonego z art. 148 §1 kk; art. 207 §2 kk w zb. z art. 160 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk;

2. **K. K.**

oskarżonej z art. 207 §2 kk w zb. z art. 160 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk;

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego P. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 23 kwietnia 2013 r., sygn. akt III K 14/13

na podstawie art. 437 §1 kpk, art. 624 §1 kpk oraz art. 636 §1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaś w zakresie apelacji prokuratora dotyczącej oskarżonej kosztami tymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 150/13

UZASADNIENIE

P. B. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 13 sierpnia 2012 r. w mieszkaniu przy ul. (...) w T. około godziny 13.00 działając w zamiarze ewentualnym pozbawił życia pozostającą w wieku noworodka córkę L. B. w ten sposób, że w łazience przy zgaszonym świetle uderzył ją co najmniej trzykrotnie w głowę otwartą prawą dłonią lub pięścią powodując obrażenia w postaci sińców powłok głowy, podbiegnięć krwawych w tkance podskórnej głowy, krwiaka podogonowego, podpajęczynówkowych wylewów krwawych, drobnych ognisk stłuczenia mózgu, obrzęku mózgu, przekrwienia narządów wewnętrznych co skutkowało w dniu 14 sierpnia 2012 r. śmiercią gwałtowną powolną L. B., tj. o przestępstwo określone w art. 148 § 1 k.k.,

II. w okresie czasu od czerwca do dnia 14 sierpnia 2012 r. w T. woj. (...) będąc zobowiązanym do opieki nad pozostającą w wieku noworodka córką L. B. znęcał się nad nią ze szczególnym okrucieństwem w ten sposób, że zamykał ją w łazience i pozostawiał bez opieki w kołysce, obwijał głowę kocem oraz uderzał otwartą dłonią w pośladki, przez co narażał noworodka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, tj. o przestępstwo określone w art. 207 § 2 k.k. w zb. z art. 160 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

K. K. została oskarżona o to, że:

w okresie czasu od czerwca do dnia 14 sierpnia 2012 r. w T. woj. (...) będąc zobowiązanym do opieki nad pozostającą w wieku noworodka córką L. B. znęcał się nad nią ze szczególnym okrucieństwem w ten sposób, że zamykał ją w łazience i pozostawiał bez opieki w kołysce, obwijał pieluchą tetrową twarz dziecka, gdy płakało układał na brzuszku i przykrywał głowę kocem oraz uderzał otwartą dłonią w pośladki, przez co narażał noworodka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, tj. o przestępstwo określone w art. 207 § 2 k.k. w zb. z art. 160 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb., w sprawie sygn. akt III K 14/13, orzekł:

1. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie I aktu oskarżenia P. B. uznaje za winnego tego, że w dniu 13 sierpnia 2012 r. w mieszkaniu przy ul. (...) w T. działając z zamiarem ewentualnym pozbawił życia pozostającą w wieku niemowlęcym córkę L. B. w ten sposób, że zadał jej nie mniej niż trzy uderzenia ręką w głowę powodując obrażenia w postaci sińców powłok głowy, podbiegnięć krwawych w tkance podskórnej głowy, krwiaka podogonowego, podpajęczynówkowych wylewów krwawych, drobnych ognisk stłuczenia mózgu i obrzęku mózgu, a na skutek urazu głowy z wewnątrzczaszkowymi wylewami krwawymi L. B. zmarła śmiercią gwałtowną w dniu 14 sierpnia 2012 r. i za tak przypisany czyn wyczerpujący dyspozycję art. 148 § 1 k.k., na podstawie art. 148 § 1 k.k. wymierza mu karę 15 lat pozbawienia wolności,

2. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia P. B. uznaje za winnego tego, że w okresie miesiąca lipca 2012 r. do dnia 14 sierpnia 2012 r. w T. woj. (...), będąc ustawowo zobowiązany do opieki nad pozostającą w wieku niemowlęcym córką L. B. znęcał się nad nią fizycznie i psychicznie w ten sposób, że wynosił ją i zamykał w łazience, układał dziecko na brzuchu, przewiązywał jej usta ze smoczkiem tetrową pieluchą, przykrywał głowę kocem i w takim położeniu – które narażało niemowlę na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia – pozostawiał ją bez opieki w kołysce oraz przyciskał jej kark do poduszki i uderzał otwartą dłonią w pośladki i za tak przypisany czyn wyczerpujący dyspozycję art. 207 § 1 k.k. i art. 160 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 2 lata pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu karę łączną 15 lat pozbawienia wolności,

4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zalicza P. B. okres tymczasowego aresztowania od dnia 16 sierpnia 2012 r.,

5. w miejsce czynu zarzucanego K. K. uznaje ją za winną tego, że w okresie miesiąca lipca 2012 r. do dnia 14 sierpnia 2012 r. w T., woj. (...) będąc ustawowo zobowiązana do opieki nad pozostającą w wieku niemowlęcym córką L. B., znęcała się nad nią fizycznie i psychicznie w ten sposób, że wynosiła ją i zamykała w łazience, układała dziecko na brzuchu, przewiązywała jej usta ze smoczkiem tetrową pieluchą, przykrywała głowę kocem i w takim położeniu – które narażało niemowlę na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia – pozostawiała ją bez opieki w kołysce i za tak

przypisany czyn wyczerpujący dyspozycję art. 207 § 1 k.k. i art. 160 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza jej karę 2 lata pozbawienia wolności,

6. na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 2 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonej warunkowo zawiesza na okres próby 4 lat i w tym czasie oddaje ją pod dozór kuratora sądowego,

7. zwalnia oskarżonych od kosztów postępowania, którymi obciąża Skarb Państwa.

Apelacje od tego wyroku wnieśli prokurator i obrońca oskarżonego.

Oskarżyciel publiczny:

I. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność kary orzeczonej za czyn opisany w pkt. I aktu oskarżenia w stosunku do oskarżonego P. B. za przypisane mu przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności, a tym samym orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary łącznej w tym samym wymiarze, która to kara jest nieadekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionej przez oskarżonego zbrodni zabójstwa, stopnia winy oskarżonego, wynikającej z bezwzględniego sposobu działania w postaci dolus repentinus podjętego raptownie i nakierowanego na najwyższą wartość – życie ludzkie oraz charakteru ataku na to dobro przejawiającego się w użyciu siły przeciwko bezbronnemu niemowlęciu, rodzaju spowodowanych u córki obrażeń ciała w postaci sińców powłok głowy, podbiegnięć krwawych w tkance podskórnej głowy, krwiaka podoponowego, podpajęczynówkowych wylewów krwawych, ognisk stłuczenia mózgu, obrzęku mózgu i przekrwienia narządów wewnętrznych, a tym samym nie spełnia celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, którą powinna osiągnąć w stosunku do oskarżonego przy uwzględnieniu jego właściwości i warunków osobistych, jak również zadań w zakresie świadomości prawnej społeczeństwa i poczucia sprawiedliwości,

II. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zapadłego wyroku wobec oskarżonego w zakresie czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz wynikający z niej błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, wyrażający się w dowolnej, a tym samym błędnej ocenie okoliczności stanowiących podstawę orzeczenia, poprzez uznanie oskarżonego winnym popełnienia – w miejsce zarzucanego mu czynu z art. 207 § 2 k.k. w zb. z art. 160 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – jedynie art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 160 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a tym samym uznaniu, iż pomimo zgromadzonego i kompletnego materiału dowodowego zachowanie oskarżonego nie wypełnia znamion art. 207 § 2 k.k., podczas gdy analiza strony przedmiotowej i podmiotowej, rekonstrukcja procesu motywacyjnego oskarżonego, dają podstawy do przyjęcia, iż oskarżony działał dolus premeditatus vel deliberatus po namyśle i rozważeniu argumentów, mających na celu spowodowanie u niemowlęcia cierpienia psychicznych i fizycznych w sytuacji, gdy zamykał córkę w łazience i pozostawiał bez opieki w kołysce, obwijał pieluchą tetrową twarz dziecka, a gdy płakało układał na brzuszku i przykrywał głowę kocem oraz uderzał otwartą dłonią w pośladki, co skutkowało zgodnie z opinią biegłego z zakresu medycyny sądowej zagrożeniem dla zdrowia i życia dziecka z uwagi na możliwość uduszenia się na skutek braku tlenu, przy czym oskarżony realizował takie formy przestępnego działania ze złośliwością, nerwowością, agresją, będąc osobnikiem o nieprawidłowych cechach osobowości, ukształtowanej nieprawidłowo jako dysocjalnej, skoncentrowanym na własnych potrzebach, wyładowującym swoją frustrację na dziecku, co sprawia, iż nie może ostać się teza o braku znamienia szczególnego okrucieństwa, gdyż zachowanie oskarżonego okresie tempore criminis znęcania powodowało u dziecka ponad miarowy ból i cierpienie,

III. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania która miała wpływ na treść zapadłego wyroku wobec oskarżonej K. K., w zakresie czynu opisanego w pkt III aktu oskarżenia, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz wynikający z niej błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, wyrażający się w dowolnej, a tym samym błędnej ocenie okoliczności stanowiących podstawę orzeczenia poprzez uznanie oskarżonej winnej popełnienia – w miejsce zarzucanego jej czynu z art. 207 § 2 k.k. w zb. z art. 160 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – jedynie art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 160 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a tym samym uznaniu, iż pomimo zgromadzonego i kompletnego

materiału dowodowego zachowanie oskarżonej nie wypełnia znamion art. 207 § 2 k.k., podczas gdy analiza strony przedmiotowej i podmiotowej, rekonstrukcja procesu motywacyjnego świadczą o tym, iż oskarżona działała dolus premeditatus vel deliberatus po namyśle i będąc w pełni świadomą cierpień psychicznych i fizycznych, jakich swoim zachowaniem i dla własnej wygody oraz ku zadowoleniu P. B. przysparza córce, pozostawiając ją bez opieki w kołysce, obwijając pieluchą tetrową twarz L. gdy płakała oraz układając na brzuszku i przykrywając głowę kocem, co skutkowało zgodnie z opinią biegłego z zakresu medycyny sądowej zagrożeniem dla zdrowia i życia dziecka z uwagi na możliwość uduszenia się na skutek braku tlenu, przy czym oskarżona realizowała takie formy przestępnego działania w celu zapewnienia sobie i konkubentowi wygody, spokoju i chęci odpoczynku, będąc skoncentrowaną jedynie na własnych potrzebach, co sprawia iż nie może ostać się teza o braku znamienia szczególnego okrucieństwa, gdyż zachowanie oskarżonej w okresie tempore criminis znęcania powodowało u dziecka ponad miarowy ból i cierpienie,

IV. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność kary orzeczonej za czyn opisany w pkt. III aktu oskarżenia w stosunku do oskarżonej, za przypisane jej przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, która to kara jest nieadekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżoną przestępstwa, stopnia winy oskarżonej, wynikającej z bezwzględnego sposobu działania w postaci dolus premeditatus vel deliberatus powziętego po namyśle i rozważeniu argumentów za i przeciw jego dokonania, nakierowanego na sprawienie dziecku bólu i cierpienia ponad szczególną miarę, a także rodzaju i charakteru naruszonego dobra jakim jest opieka matki nad noworodkiem, wagi naruszonych przez oskarżoną obowiązków, okoliczności podmiotowo- przedmiotowych w jakich oskarżona dopuściła się zarzucanych jej przestępstw, jak również bezwzględna potrzeba kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przy tego typu czynach zabronionych, implikują konieczność orzeczenia kary pozbawienia wolności w wyższym wymiarze bez warunkowego zawieszenia jej wykonania,

V. na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz 437 § 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 454 § 1 k.p.k. prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Obrońca oskarżonego na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść polegający na błędnym przypisaniu oskarżonemu, iż działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia małoletniej L. B., podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym przede wszystkim wyjaśnień P. B. i K. K. (oskarżony po spostrzeżeniu, że z dzieckiem dzieje się coś niedobrego natychmiast podjął akcję ratunkową), duży rozrzut czasowy między ewentualnym uderzeniem dziecka w głowę, a jego śmiercią, powinna skutkować wymierzeniem oskarżonemu kary na podstawie art. 156 § 3 k.k.

Na mocy art. 437 § 2 k.p.k. obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary na podstawie art. 156 § 3 k.k., względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

W obszernych pismach skierowanych do sądu odwoławczego oskarżony zakwestionował swoje sprawstwo w zakresie obu przypisanych mu czynów przestępczych i wniósł o jego uniewinnienie, bądź uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu. W szczególności oskarżony uznał, że wydany wyrok jest w stosunku do niego niesprawiedliwy, materiał dowodowy nie został przez sąd meriti prawidłowo oceniony i zostało naruszone w toku procesu jego prawo do obrony, a w tym swoboda wypowiedzi na etapie postępowania przygotowawczego (k. 580 – 603, k. 668 – 669).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacje nie są zasadne.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego i w sposób rzetelny i przekonujący umotywował swoje rozstrzygnięcie. Prawidłowo zostały zrekonstruowane relewantne zachowania oskarżonych co do wszystkich przypisanych im czynów przestępczych. Nie doszło do żadnych błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za

podstawę wyroku, a również przebieg postępowania przygotowawczego, jak i przewodu sądowego wskazuje, że dochowane zostały standardy rzetelnego procesu i w szczególności zachowane zostało prawo do obrony co było podważane przez oskarżonego w toku rozprawy oraz w pismach skierowanych do sądu odwoławczego. Lektura pisemnego uzasadnienia wyroku dowodzi tego, że zachowane zostały w pełni wskazania ustawowe (art. 424 k.p.k.) i sąd meriti wyczerpująco i trafnie przedstawił zarówno sferę ustaleń faktycznych, ocenę dowodów, jak i subsumcję przypisanych czynów.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów podniesionych w apelacji prokuratora stwierdzić należy, że w istocie stanowią one polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego głównie w sferze ustaleń faktycznych. Sąd w pełni zasadnie umotywował to, dlaczego odrzucił kwalifikację z § 2 art. 207 k.k. i ocenę taką sąd a quem w całości podziela. Istotnie działanie oskarżonych nie osiągnęło progu kwalifikowanego znęcania i jasno wynika taki wniosek z ustaleń jakie zostały poczynione w sprawie. Nie zostało zrealizowane znamię „szczegółności – wyjątkowości”, co wyczerpująco wykazał sąd a quo (uzasadnienie – s. 16 – 17). Przyjęcie w tym stanie rzeczy kwalifikacji z art. 207 § 1 k.k. w pkt 2 oraz 5 wyroku było ze wszech miar właściwe. Uwzględniło rozmiar zadanych dziecku cierpień, a dodatkowo prawidłowo przyjęto spełnienie przez oskarżonych również znamion występku z art. 160 § 2 k.k. i taka multikwalifikacja oddaje w pełni zawartość bezprawia czynów jakich dopuścili się zarówno P. B., jak i K. K..

W żadnym zakresie nie potwierdził się zarzut o rzekomym naruszeniu przez sąd meriti przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. Twierdzenia takie są wręcz gołosłowne. Przebieg rozprawy był prawidłowy, w tym postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone dokładnie i wyczerpująco. W możliwie najprecyzyjniejszy sposób odtworzono okoliczności w jakich doszło do śmierci pokrzywdzonego niemowlęcia, jak i zachowania oskarżonych – rodziców L. B. poprzedzające dzień 13 sierpnia 2012 r. W szczególności biegły W. K. został z dużą skrupulatnością przesłuchany i nie było błędem przyjęcie w opisie czynu w pkt 1 podważonego orzeczenia, że doszło do śmierci gwałtownej pokrzywdzonej (vide prot. rozpr. z dnia 11 marca 2013 r. – k. 453, a także pkt 4 wniosków opinii – k. 235, gdzie wskazano jakie rodzaje – postacie śmierci są obecnie w medycynie przyjmowane). Sąd z wnikliwością ustalił stan zdrowia psychicznego oskarżonych a tempore criminis, o czym świadczy dokładność z jaką przesłuchano bezpośrednio na rozprawie biegłych (k. 482 v. – 483). Nie doszło też do powstania wątpliwości o jakich traktuje przepis art. 5 § 2 k.p.k. Wielokrotnie wskazywano zarówno w opracowaniach doktryny, jak i orzeczeniach Sądu Najwyższego, iż dyrektywa wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. jest kierowana do sądu orzekającego, a o jej złamaniu można mówić dopiero wtedy, gdy wątpliwości wyrażone przez sąd nie zostały usunięte i rozstrzygnięto je na niekorzyść oskarżonego, czyli gdy sąd orzekający powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i mimo braku możliwości dowodowych prowadzących do ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (vide: wyrok SN z dnia 1 października 2002 r., V KKN 238/01, OSNPP 3/2003, poz.15). Innymi słowy – to sąd orzekający ma mieć wątpliwości, które winien rozstrzygnąć zgodnie ze wskazaną dyrektywą, a nie strona postępowania.

Zaskarżony wyrok jest także prawidłowy w obszarze kary. I w tej części rozważania sądu I instancji podlegają pełnej akceptacji przez sąd odwoławczy. Sąd Okręgowy z wnikliwością odniósł się do postawy procesowej oskarżonych na poszczególnych etapach postępowania i przedstawił kompletny katalog okoliczności warunkujących zrealizowanie zasad prawidłowej reakcji prawno- karnej w fazie wymierzania kar. Zrealizowano wskazania zawarte m. in. w art. 53 § 1 k.k. W stosunku do oskarżonego rzeczywiście nie ma bezwzględnej konieczności do orzekania kar izolacyjnych o charakterze szczególnym. Wniosek taki wypływa głównie z tego, że przypisano oskarżonemu działanie w zamiarze ewentualnym. Już kara 15 lat pozbawienia wolności (w tym jako kara łączna), przecież też kara niewątpliwie długoterminowa, jest karą sprawiedliwą i adekwatną do zbrodni jaką popełnił R. B.. Zamiar ewentualny zawsze wskazuje na niższy stopień winy (w rozumieniu art. 53 § 1 kk) od stopnia, którego przypisanie w takim samym układzie okoliczności uzasadniałoby udowodnienie sprawy, że działał z zamiarem bezpośrednim (por. bliżej J. Majewski w pracy: „Kodeks Kamy. Cześć Ogólna. Komentarz. Tom I”, pod red. A. Zolla, Warszawa 2012, teza 70 do art. 32, s. 567). Karę 25 lat pozbawienia wolności, a tym bardziej karę dożywotniego pozbawienia wolności, czyli najsurowsze z kar jakie przewidziano w polskim systemie prawa karnego (katalog – art. 32 k.k.), należy stosować w wypadkach najcięższych, gdy okoliczności obciążające zdecydowanie przeważają nad okolicznościami łagodzącymi. Sąd Apelacyjny podziela pogląd, iż w szczególności orzeczenie kary dożywotniego pozbawienia wolności,

w razie przypisania działania sprawcy w zamiarze ewentualnym, możliwe jest wyłącznie (podkreślenie – SA) w wypadku nagromadzenia się zasadniczych i licznych okoliczności obciążających oraz braku jakichkolwiek okoliczności łagodzących. Takiego zaś stanu rzeczy w rozpoznawanej sprawie nie można stwierdzić.

Kara pozbawienia wolności wymierzona oskarżonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, uwzględniając istotę jej zachowania, jest co prawda karą łagodną, ale nie w takim stopniu, który jest nie do zaakceptowania. Nie jest bowiem karą rażąco łagodną, niewspółmierną w rozumieniu względnej podstawy odwoławczej określonej w art. 438 pkt 4 k.p.k. Kara ta uwzględnia fakt konsekwentnego przyznawania się K. K. do znęcania nad swoim dzieckiem oraz to, że w toku śledztwa pozostawała przez kilka miesięcy w ramach tymczasowego aresztowania w izolacji i tym samym realną dolegliwość odniosła. Treść pism złożonych w toku postępowania odwoławczego przez obrońcę oskarżonej dodatkowo potwierdza zasadność rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego.

W związku z powyższym brak było jakichkolwiek podstaw do podzielenia żądania zawartego w petitum środka odwoławczego złożonego przez oskarżyciela publicznego i uchylenia zaskarżonego wyroku oraz, w konsekwencji, doprowadzenia do ponownego rozpoznania sprawy przez sąd I instancji.

Powyższe uwagi, w zasadniczym zakresie, odnoszą się do tego co w apelacji zawarł obrońca oraz przedstawił oskarżony w pismach skierowanych do sądu II instancji. Nie ma żadnych podstaw do kwestionowania sprawstwa oskarżonego i to odnośnie obu przypisanych mu przestępstw. Sąd Okręgowy dostrzegł niewątpliwe, zasadnicze zmiany w relacjach procesowych oskarżonego, ale wykazał przekonująco dlaczego należało dać wiarę wyjaśnieniom P. B. złożonym w dniu 17 sierpnia 2012 r. Zasadnie odrzucono późniejsze wersje oskarżonego, jak i to, że miał być zmuszany do samooskarżenia pod groźbą bezprawnego oddziaływania na niego przez przesłuchujących w toku czynności procesowych, czy też osoby współosadzone w warunkach jednostki penitencjarnej. W żadnym razie nie można było uznać, że kwalifikacja czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1 wyroku jest wadliwa. Nie można bowiem zasadnie twierdzić, że ziściły się podstawy faktyczne i prawne do uznania, iż oskarżony zachowaniem swoim nie wyczerpał dyspozycji zbrodni z art. 148 § 1 k.k., lecz występku z art. 156 § 3 k.k. W tym aspekcie stanowisko skarżącego obrońcy jest w całości błędne. Kwestie zamiaru sąd a quo wszechstronnie rozważył i wyprowadzone wnioski są trafne, także odnośnie oceny wywiązywania się przez oskarżonego przed krytycznym dniem z roli ojca (uzasadnienie – s. 19 – 21). Szereg wątków opisanych przez oskarżonego w obszernych dokumentach nadesłanych do sądu ad quem ma de facto charakter uboczny, ale w żadnym razie zawarte w nich stanowisko P. B. nie znalazło potwierdzenia w realiach dowodowych rozpoznawanej sprawy. Nie można w szczególności obronić tezy o pomówieniu oskarżonego przez oskarżoną i „spreparowaniu” przez nią obciążających oskarżonego dowodów, tym samym jego ostatecznym pogrążeniu (pismo P. B. – k. 584 v.). Oskarżony musi ponieść zasłużoną karę za te czyny, które zostały mu zgodnie z przepisami postępowania karnego udowodnione. Sprawstwo jego jest pewne i postępowanie pierwszoinstancyjne w całości to potwierdziło.

Z tych też względów utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Na mocy art. 624 § 1 kpk zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, gdyż nie posiada majątku i pozostawać będzie w wieloletniej izolacji. W zakresie apelacji prokuratora dotyczącej oskarżonej kosztami tymi obciążono Skarb Państwa w oparciu o treść art. 636 § 1 k.p.k.